

VOORWOORD

Sprookjes worden generaties lang doorverteld, veranderd, opgeschreven en voorgelezen. Daarom bestaan ze nog steeds. En ze moeten altijd blijven bestaan!

Als hoeder van het sprookje organiseerden de Efteling en Stichting Natuurpark de Efteling in 2017 daarom de Sprookjesschrijfwedstrijd der Lage Landen, die sprookjes tot leven laat komen en helemaal van nu maakt. Kinderen en volwassenen uit Nederland en Vlaanderen konden een sprookje insturen dat zich in de toekomst afspeelt. Uit 2.800 inzendingen koos een jury, bestaand uit tv-presentator Jochem van Gelder, schrijfster Simone van der Vlugt, liedjesschrijver Jan Rot, actrice Plien van Bennekom, schrijver Marc de Bel, presentatrice Ihsane Chioua Lekhli en kinderjurylid Jasper van Hove, ten slotte veertien ideeën die voor de Efteling, Paul van Loon en Laurentien van Oranje als inspiratie dienden voor *De Sprookjessprokkelaar vertelt...*

Wij danken alle deelnemers en de jury voor de inspiratie.

HET LAATSTE ZAADJE

OOIT IS ER EEN MEISJE DAT NERGENS
BANG VOOR IS EN ALLEEN MAAR
GELOOFT IN HET GOEDE...

Zij heet Lavendel en woont in de Stad van Steen en Beton. Iedereen vindt haar naam prachtig. Niemand weet wat hij betekent, behalve haar oma, want zij heeft hem bedacht.

De ouders van Lavendel vinden het best, zij hebben allebei drukke banen bij een computerbedrijf. Daar werken zij vaak wel twintig uur per dag. Het is dus logisch dat zij zelf geen tijd hadden om een leuke naam voor hun dochter te verzinnen.

Lavendels oma woont al jaren in het Vergeethuis, tussen andere bejaarden, die net als oma wel 235 jaar of ouder zijn. Zij heeft dus alle tijd van de wereld om een naam te verzinnen.

Lavendel is een bijzonder meisje. Zij kent geen kwade gedachten en daardoor kent zij ook geen angst. Nog nooit van haar leven is zij bang geweest, alleen maar nieuwsgierig, naar alles.

Lavendel gaat vaak bij haar oma op bezoek, want de oude vrouw vertelt altijd verhalen. Heel bijzonder zijn die. Ze gaan over vreemde zaken als bomen, planten, bloemen, groen gras en andere magische verschijnselen, waar Lavendel zich haast geen voorstelling van kan maken, zo wonderbaarlijk mooi lijken ze. Ook heeft ze verhalen over vreemde wezens, ‘dieren’ noemt oma die. Die dieren hebben ook weer rare namen als Konijn, Haas, Wolf, Vos, Vis en nog veel meer. Lavendel kan uren ademloos luisteren naar de verhalen van haar oma.

Natuurlijk zijn dit allemaal rare verzinsels van oma, zeggen Lavendels ouders tegen haar, als Lavendel thuiskomt met nieuwe verhalen. Oma zit niet voor niets in het Vergeethuis. Alle mensen in het Vergeethuis zijn de weg kwijt, verdwaald in een verleden dat misschien wel nooit bestaan heeft. Daarom verzinnen zij allemaal rare verhalen. Lavendel luistert naar de uitleg van haar ouders en knikt braaf. Maar toch denkt ze steeds: stel dat het allemaal echt waar is wat oma vertelt! Of een beetje waar! Stel je voor dat er echt bomen en planten en gras en bloemen bestaan hebben. En dat er echt dieren bestaan hebben! Wat zou dat fantastisch zijn!

Weet je wat, denkt ze. Ik ga oma gewoon vragen of haar verhalen echt waar zijn. En misschien kan ze mij dan eindelijk vertellen wat mijn naam betekent.

Haar ouders zijn zoals gewoonlijk aan het werk dus Lavendel gaat naar haar oma.

Het Vergeethuis ligt aan de rand van de Stad van Steen en Beton. Lavendels oma zit in een schommelstoel, die zachtjes wordt geduwd door een klein robotje.

‘Oh, hallo, lief kind,’ zegt haar oma, als ze Lavendel ziet, terwijl ze zachtjes heen en weer schommelt.

‘Ik ken jou ergens van. Hoe heet jij ook weer?’

‘Ik ben Lavendel, oma. Die naam heeft u zelf bedacht!’

Haar oma schommelt heen en weer en knikt rustig.

‘Oh, echt waar? Wat goed van mij, want ik vind dat een erg mooie naam.’

Lavendel knikt en gaat bij de schommelstoel staan. Ze schuift het robotje voorzichtig opzij en duwt zelf zachtjes tegen de schommelstoel.

‘Ik ook, oma. Maar ik vraag me af wat die naam echt betekent.

Lavendel! Kunt u mij dat vertellen?’

Oma kijkt dromerig voor zich uit en sluit dan haar ogen.

‘Lavendel,’ mompelt ze. ‘Een struik met mooie paarse bloempjes! Heerlijke geur. Mmm, zeepjes, parfum, thee, kruiden. Lavendel is zoveel...’

Opeens opent oma haar ogen en kijkt Lavendel aan. Haar blik is verrassend helder.

‘Net als jij, mijn kindje. Jij bent ook zoveel meer dan iedereen denkt. Jij kunt zoveel meer. Jij bent als een struik met prachtige bloemen!’

Lavendel zucht.

‘Ja maar, oma. Planten en struiken en bomen en al die andere dingen die u verzint, die bestaan toch niet echt!’

‘Zegt wie?’ vraagt haar oma en opeens ligt er een felle blik in haar ogen. Haar magere handen omklemmen de leuning.

‘Dat je ze niet meer kunt zien, wil niet zeggen dat ze niet bestaan hebben. Net als mensen die overleden zijn, snap je!’

Het robotje schuifelt dichterbij, kijkt schichtig naar Lavendel en

begint zachtjes weer de schommelstoel te duwen.

Oma's greep ontspant, ze kijkt Lavendel aan en glimlacht.

‘Ach kindje, als je toch eens wist wat er vroeger bestaan heeft, maar wat nu niemand meer wil geloven. Toen was de wereld groen, nu is er alleen nog steen, staal en glas, plastic, nep.’

Ze buigt naar Lavendel en fluistert op een geheimzinnige toon:

‘Maar wat niemand weet, is dat er een doosje bestaat met het Laatste Zaadje.’

‘Het Laatste Zaadje? Wat bedoelt u daarmee, oma?’

‘Precies wat ik zeg, meisje. Er is nog één zaadje over van vroeger, waarmee de natuur weer tot leven gewekt zou kunnen worden.

Maar dat kistje is helaas in het bezit van een heks...’

‘Hoe komt dat dan, oma?’

Haar oma staart voor zich uit in een onzichtbare verte.

‘De heks heeft op een dag de oorsprong van alle natuur, alle planten, bloemen, bomen, struiken en dieren door een vloek weggerukt uit hun bestaan en samengebald opgesloten in één zaadje. En dat zaadje bewaart zij in een zilveren kistje.’

Dromerig staart oma in de verte. ‘Ach, wat zou ik graag nog eenmaal een groene wereld willen zien. Daarna zou ik vredig sterven.’

Lavendel luistert aandachtig. Hoewel ze weet dat alle volwassenen het allemaal onzin vinden wat haar oma verzint, gelooft zij het zelf opeens. Waarom zou het niet waar zijn? En dat sterven van oma is helemaal flauwekul, vindt zij.

Maar ze weet niet wat een heks is, waarschijnlijk gewoon een naam voor een of ander computerbedrijf, denkt ze.

‘Hoe weet u dat allemaal, oma?’ vraagt zij.

‘En waar woont die heks?’

Haar oma kijkt haar aan met een verdwaasde blik.

‘Wat zeg je, meisje? Wat bedoel je? Wie ben jij?’

‘Ik ben Lavendel en u bent mijn oma.’

Oma knikt. ‘Oh ja. Die heks woont in een bos. Heksen wonen altijd in een donker bos, lief kind. Dus pas op! Ga nooit in je eentje het bos in...’

Lavendel knikt. ‘Ik zal goed oppassen, oma.’

Ze geeft haar oma een kus en knipoogt naar het robotje. Dan gaat ze naar huis en zoekt op internet naar de heks. Dat valt best tegen. Er is niet veel meer te vinden over het verre verleden, alsof dat allemaal niet meer belangrijk is.

Ten slotte komt ze het woord ‘heks’ tegen op een nogal duistere internetsite over ‘mythen, sagen en sprookjes’. Lavendel weet niet wat voor vreemde dingen dat zijn, maar in elk geval is er iets te vinden over heksen.

Ze gaat recht voor haar scherm zitten en leest hardop: ‘Heksen waren vreemde wezens, die vroeger ooit bestaan hebben, volgens sommigen. Meestal waren het enge oude vrouwtjes met toverkracht, die soms zelfs konden vliegen op een bezem. Een bezem is een stok met lange haren, waarmee de vloer geveegd kon worden, toen er nog geen stofzuigrobots bestonden. Heksen kwamen vooral voor in sprookjes: verzonnen verhalen, die aan de kinderen voorgelezen werden. Er is geen bewijs dat heksen en bezems echt bestaan hebben.’

Lavendel schudt haar hoofd en zoekt verder. Naar het woord ‘bos’, want daar vertelde haar oma ook iets over.

‘Bos is de benaming van vroegere tijden voor een grote groep bomen, die bij elkaar stonden. Sommige bossen waren wel zo groot

als een stad, als je de verhalen mag geloven. Vreemde verhalen, zoals sprookjes, speelden zich vaak af in donkere bossen. Er zijn geen bewijzen dat deze bossen en bomen echt bestaan hebben. Datzelfde geldt voor pratende dieren en andere vreemde wezens, die vaak in die sprookjes opgevoerd werden.'

Lavendel zucht. 'Daar heb ik niet veel aan. Oma weet zeker dat er vroeger echt bossen en bomen bestaan hebben. Ik moet gewoon verder zoeken.'

Na uren zoeken vindt ze een computerbedrijf met de naam BOS. Het logo is een soort stok met vreemde uitsteeksels. De directrice van het bedrijf heet mevrouw Hacks.

Lavendel knijpt één oog dicht en denkt diep na. 'Hacks, haks... heks? Misschien is Hacks wel een modern soort heks?'

Dat moet het zijn, denkt Lavendel. De heks woont in het bos, zei oma. En dat logo, die stok, lijkt erg op de beschrijving van een bezem! Dat kan geen toeval zijn.

Ze slaat het adres op, gaat op zoek naar de straat en even later zweeft ze al in de lift van het bedrijf BOS naar de zevende verdieping.

Daar is het kantoor van mevrouw Hacks. Als Lavendel naar binnen gaat, ziet ze niemand, maar opeens hoort ze een stem.

'Wat kan ik voor jou doen, meisje?'

Een volkomen witte vrouw staat op uit een sneeuwwitte stoel, waarin Lavendel haar niet had zien zitten.

Het is een statige vrouw met een bleek gezicht, lange, witte haren, een scherpe neus en ogen zo donker als het heelal. Ze draagt kleding zo wit dat het lijkt of zij versmelt met de spierwitte muren van haar kantoor.

‘Ik ben Lavendel, mevrouw.’

‘Wat zeg je, kind? Praat eens wat duidelijker!’

Lavendel spreekt heel luid en duidelijk. Ze legt uit dat ze op zoek is naar het Laatste Zaadje en ze vraagt of mevrouw Hacks haar misschien kan helpen.

De Hacks knijpt een oog dicht en loert langs haar scherpe neus naar het kleine meisje.

‘Maar natuurlijk wil ik jou helpen, meisje. Jouw oma is zo gek nog niet. Misschien heeft ze wel gelijk...’

Ze loopt naar een bureau en pakt een zilveren kistje op dat daar staat.

Ze draait het kistje tussen haar handen, kijkt naar Lavendel en glimlacht.

‘Dus jij wilt het kistje met het Laatste Zaadje hebben? Dit kistje?’

Dat kan, ik doe er toch niets mee. Maar... Alleen als je mij het Omni-Oor brengt!’

‘Wat is dat?’ vraagt Lavendel.

‘Wat zeg je, kind? Praat niet zo zacht!’

‘Wat is het Omni-Oor?’ roept Lavendel.

Mevrouw Hacks tikt tegen haar oor.

‘Het Omni-Oor is de Supertelefoon, waarmee je alles kan horen wat er overal op de wereld gebeurt. Niemand weet waar het Omni-Oor is. Niemand weet zelfs of het echt bestaat! Maar als jij het kistje met het Laatste Zaadje wilt, dan alleen in ruil voor het Omni-Oor. Daarmee wordt mijn computerbedrijf groter en machtiger, want ik kan dan luisteren naar de wensen van de hele wereld.’

Lavendel knikt, al begrijpt ze er niet veel van. Eén ding weet ze wel: die Hacks is halfdoof, want ze moest bijna schreeuwen om duidelijk te maken wat ze wilde.

Als ze het kantoor van de Hacks uit loopt, zwaait de vrouw haar na. Lavendel hoort haar fluisteren: ‘Dat kind zien we nooit meer terug, haha!’

Dat zullen we weleens zien, denkt Lavendel. Ze gaat naar haar oma en vertelt haar over de wens van de Hacks. Haar oma denkt na, steekt haar hand onder haar lange, grijze haar en haalt een klein apparaatje uit haar oor.

‘Geef dit maar aan die heks,’ zegt ze.

‘Wat is dit voor een ding, oma?’ vraagt Lavendel.

‘Iets van heel lang geleden,’ antwoordt oma. ‘Het is een oud gehoorapparaat, zo noemden ze dat vroeger. Ik heb er altijd heel goed mee kunnen horen! Nu nog steeds!’

‘Oh, dan is dat vast een soort Omni-Oor,’ zegt Lavendel.

Oma zwijgt een poosje en kijkt Lavendel aan met een verdwaalde blik. ‘Trouwens, wie ben jij eigenlijk? En hoe heet je?’

‘Ik ben Lavendel, oma!’

Lavendel geeft haar oma een kus en gaat met het gehoorapparaat op weg naar de Hacks.

De Hacks is heel verbaasd, als zij Lavendel terugziet. Ze bekijkt het apparaatje aandachtig.

‘Dus dit is het Omni-Oor? Dat weet je zeker?’

Lavendel knikt. ‘Ik denk van wel, want mijn oma kan er altijd alles mee horen.’

De Hacks stopt het apparaatje in haar oor en wacht. Haar strenge ogen zijn op Lavendel gericht.

Plotseling lichten haar ogen op. ‘Wow! Ik hoor echt alles, voetstappen op de bovenverdieping, geluid van de computers op de benedenver-

dieping, het geruis van de wind zelfs. Dit moet wel het Omni-Oor zijn!

Lavendel knikt. ‘Mooi, mevrouw. Krijg ik dan nu het kistje met het Laatste Zaadje?’

De Hacks knijpt één oog dicht en kijkt langs haar lange, scherpe neus naar Lavendel.

Dan schudt ze haar hoofd. ‘Nee, nog niet, wijsneus.

Het Omni-Oor is een mooi geschenk en ik hoor nu zelfs jouw zachte, slijmerige stemmetje heel duidelijk... Maar ik ben niet gek!’

Ze schiet rechtop, haar handen klauwen zich vast aan de leuning van haar stoel en even lijkt ze een boze, witte kraai, die Lavendel wil aanvallen.

‘Zo makkelijk is het niet! Eerst moet jij nog maar eens iets anders voor mij doen!’

‘Ja, wat is dat nou!’ zegt Lavendel boos. ‘Waarom houdt u zich niet aan uw woord? Ik heb gedaan wat u vroeg, dus nu wil ik dat Laatste Zaadje krijgen!’

De Hacks schudt haar hoofd. ‘Nee. Eerst moet jij nog wat voor mij doen, anders krijg jij het Laatste Zaadje niet. En dan laat ik jou uit het gebouw gooien!’

Lavendel aarzelt, maar ze ziet wel dat mevrouw Hacks niet zal toegeven.

‘Pfff. Oké dan, mevrouw. Wat wilt u dat ik doe?’

De Hacks glimlacht fijntjes.

‘Ik wil dat jij mij de Bol van Al brengt, die in het bezit is van tovenaars Grimm.’

‘Wat is een tovenaars?’ vraagt Lavendel.

‘Een meneer die kan toveren met beelden. Eigenlijk is hij een beeld-tovenaar.’

‘En waar vind ik die meneer?’

Mevrouw Hacks grinnikt.

‘Hij is de eigenaar van WereldMedia, het station dat de baas is van alle beeldschermen over de hele wereld.

Als ik zijn Bol van AI heb, kan ik met mijn computer XXXL0.9 een netwerk voor de hele wereld maken.’

‘En wordt u daar gelukkig van?’ vraagt Lavendel.

De Hacks aarzelt even, kijkt Lavendel verbaasd aan en knikt dan.

‘Jazeker, want dan kan ik ervoor zorgen dat alle mensen over de hele wereld spullen van de firma BOS kopen.’

‘Oké,’ zegt Lavendel. Ze haalt haar schouders op. ‘Als u daar gelukkig van wordt, ga ik op zoek naar die tovenaar Grimm.’

Ze heeft nog nooit van tovenaar Grimm gehoord, maar tenslotte heeft ze de heks ook gevonden, dus die tovenaar zal ook wel lukken.

‘Succes!’ grijnst mevrouw Hacks, als Lavendel het computerbedrijf verlaat.

Ze schudt haar hoofd. ‘Wat een raar meisje. Geluk! Wie vindt dat nu nog belangrijk?’

Ik ben in elk geval voorgoed van dat kind af, want Grimm geeft de Bol van AI nooit weg. En ik heb nu lekker het Omni-Oor!’

Lavendel hoort dit niet. Ze loopt door de Stad van Steen en Beton en kijkt omhoog naar de torenhoge gebouwen, die alle straten overschaduwden. Overal flikkeren en flakkeren en schreeuwen fantastische namen wat ze doen: ZEEP! SUPERMARKT! APOTHEEK! NIEUWE ORGANEN! MEDIATHEEK! SUPERSKAN!

Lavendel is er niet in geïnteresseerd.

Ze loopt verder tot ze ziet wat ze

zoekt: WERELDMEDIA!

Zonder aarzelen gaat ze naar binnen, meldt zich aan en vraagt:

‘Mag ik de tovenaar Grimm spreken?’

De dame achter de balie kijkt haar geschokt aan. Haar wenkbrauwen kronkelen als boze zwarte slangetjes boven haar ogen.

‘Niemand vraagt naar de heer Grimm,’ zegt ze.

‘Niemand wil hem spreken, want hij is veel te belangrijk! Bovendien weet niemand dat hij een tovenaar is. Hoe weet jij dat, klein, lelijk meisje?’

Lavendel haalt haar schouders op.

‘De Hacks heeft mij gestuurd!’

‘Oei, mevrouw Hacks,’ zegt de dame en haar toon verandert meteen.

‘Wat wil zij nu weer? Die vrouw heeft altijd wilde plannen!’

Nou ja, ik zal u aanmelden bij meneer Grimm.’

‘Wat is een tovenaar?’ vraagt Lavendel. ‘Waarom noemen ze meneer Grimm zo?’

De dame kijkt Lavendel lang aan. Ze zucht en zegt: ‘Meneer Grimm is een beeldtovenaar. Hij kan toveren met beelden en alles wat hij wil krijgt hij voor elkaar. Iedereen is een beetje bang voor hem.’

‘Oh,’ zegt Lavendel verbaasd. ‘Is dat alles?’

Even later zit zij op een plastic stoel in het grote kantoor voor het bureau van tovenaar Grimm.

Grimm kijkt glimlachend op haar neer. Hij is een grote man met twee hoofden.

De hoofden lijken sprekend op elkaar en hebben een krullende snor

en een puntige sik. Hun haar is in een staartje gebonden. Grimm draagt een fluwelen jas vol manen en sterren en planeten.

‘Wat kan ik voor jou doen, meisje?’ vraagt de tovenaar met een dreigende glimlach onder zijn krullende snor. Zijn stem komt tegelijk uit de monden van de twee hoofden.

‘Ik heb gehoord dat die ouwe Hacks jou gestuurd heeft? Oh, trouwens, ik ben Jakob en Wilhelm.’

Lavendel knikt naar de twee hoofden.

‘Mevrouw Hacks is niet zo oud, hoor. Volgens mij bent u, eh, allebei, veel ouder!’

Zij wil graag de Bol van Al hebben en dan krijg ik het kistje met aarde waarin het Laatste Zaadje bewaard wordt.’

‘En wat moet jij daarmee?’ vraagt Grimm.

Lavendel aarzelt even. Zou die meneer de verzinsels van oma geloven?

Ach, wat maakt het uit, denkt ze en ze vertelt alles wat ze weet.

‘Met dat zaadje kan de natuur weer tot leven gewekt worden, bomen, bloemen, planten, paddenstoelen, dieren en zo, volgens mijn oma.’

Grimm kijkt haar peinzend aan. De twee hoofden kijken even naar elkaar en knikken langzaam.

‘Natuur, een groene wereld! Daar heb ik weleens van gehoord, ja. Hm, stel je voor: De terugkeer van het Groen! Dat zou een fantastische realityserie kunnen zijn. Iets wat de hele wereld zou willen zien. Denk je ook niet, Jakob? Ja, dat denk ik ook, Wilhelm!’

Grimm knijpt twee ogen dicht en kijkt Lavendel aan met zijn andere twee ogen.

‘De Bol van Al is een heel groot geschenk. Daarmee kun je de hele

wereld zien door alle schermen die WereldMedia gemaakt heeft. Daar moet wel wat tegenover staan.’

‘Wat dan?’ vraagt Lavendel.

Grimms hoofden kijken elkaar en daarna Lavendel een hele tijd zwijgend aan. Dan zegt Grimm: ‘Ik wil vanaf nu de WereldMedia-rechten voor de hele wereld van een programma over de terugkeer van het Groen in de wereld! Ik wil vanaf nu alles filmen wat jij gaat doen met dat zaadje. Oké? Mijn camera’s en drones zullen je dag en nacht volgen en filmen. En als inderdaad het Groen terugkeert in de wereld, zijn wij er live bij voor de hele wereld. En dan krijg jij de Bol van Al.’ Lavendel haalt haar schouders op. ‘Oké, als u dat leuk vindt, dan mag u dat doen.’

Lavendel gaat terug naar de Hacks en legt haar de wens van Grimm voor. Een cameraploeg achtervolgt haar en filmt alles wat zij doet. En drones hangen voor de ramen van het computerbedrijf. De Hacks heeft geen bezwaar, want ze denkt dat dit alleen maar goede reclame is voor haar bedrijf BOS.

‘Mooi zo. Krijg ik dan nu het kistje met het Laatste Zaadje?’ vraagt Lavendel.

De Hacks denkt even na en schudt haar hoofd.

‘Dacht je nou werkelijk dat ik deze grote schat zomaar aan jou zou geven?’ Ze kijkt even recht in de camera en glimlacht.

‘Nee, eerst moet jij nog een belangrijke taak vervullen. En als dat niet lukt, dan kun je fluiten naar het Laatste Zaadje. Dan krijg je niets!’

‘Wat wilt u dan nog meer?’ vraagt Lavendel. ‘Ik begin er wel een beetje moe van te worden, eerlijk gezegd.’

De Hacks glimlacht. ‘Maak je niet druk, meisje. Je hoeft nog maar

één opdracht uit te voeren. Echt waar, dat beloof ik je vanuit het diepste van mijn paarse hart.'

Lavendel zucht. Ze denkt aan haar oma. Hoe zou het met haar gaan? Eigenlijk heeft ze geen zin in nog meer opdrachten van die stomme Hacks.

Maar dan bedenkt ze hoe gelukkig haar oma zou zijn, als het Groen echt terug zou keren in de wereld. Als dat tenminste geen verzinsel van oma is.

'Oké dan,' zegt ze.

'Zegt u maar wat ik nog meer moet doen. Maar dit is echt de laatste keer, hoor!'

De Hacks glimlacht een ijzige glimlach. Hoewel Lavendel geen angst kent, voelt ze heel even een koud vingertje dat over haar ruggengraat strijkt.

'Breng mij...,' zegt de Hacks. Ze glimlacht nog eens en gaat verder: 'Breng mij het Gouden Oog van de Draak van Dag en Nacht. Daarmee kun je de dag en de nacht in elkaar laten over gaan. Dan heers je over dag en nacht, over leven en dood, over begin en einde...'

De Hacks vouwt haar handen samen en knipoogt naar Lavendel. In haar open oog gloeit een paars lichtje.

'Dat wil ik!'

'Oké,' zegt Lavendel. 'Als u dat leuk vindt. Waar vind ik die draak?'

'Elke ochtend opent hij zijn Gouden Oog boven de hoogste toren van de stad,' zegt de Hacks. 'En elke nacht sluit hij zijn Gouden Oog boven de hoogste toren van de stad. Vind die toren en je vindt de Draak. Maar pas op, meisje! Nog nooit heeft iemand die draak durven benaderen.'

Lavendel haalt haar schouders op. Ze begrijpt het niet, want ze kent geen angst en ze verlaat het gebouw van de Hacks, achtervolgd door de cameraploeg van meneer Grimm.

Terwijl Lavendel weggaat, giechelt de Hacks achter haar rug. ‘Ziezo, die zie ik nooit meer terug. Niemand durft in de buurt van de Draak van Dag en Nacht te komen.’

Lavendel besluit nog even op bezoek te gaan bij haar oma. De cameraploeg gaat met haar mee en even later komen ze het Vergeethuis binnen, waar oma zit te schommelen in haar stoel. Met eindeloos geduld duwt het robotje haar stoel heen en weer.

‘Dag oma, hoe gaat het met u?’

Oma schommelt zachtjes en kijkt Lavendel aan met een verdwaalde blik in haar ogen.

‘En jij bent...?’

‘Lavendel, oma. Uw kleindochter. Ik wil het Laatste Zaadje van de Hacks krijgen, maar daarvoor moet ik eerst de Draak van Dag en Nacht vinden.’

Oma schommelt en knikt en staart in een onzichtbare verte.

Opeens begint ze zachtjes een liedje te zingen:

‘Ik zie de zon al schijnt hij niet.

Ook in de nacht verdwijnt hij niet.

Hij hangt en wacht (hij heeft geen haast)

totdat de draak zijn licht aanblaast.

De Grote Draak van Dag en Nacht

die op de toren waakt en wacht.’

Oma's stem sterft weg, maar ze schommelt nog steeds. Dat komt doordat het robotje tegen de stoel blijft duwen.

'Maar waar is die toren dan?' fluistert Lavendel.

De camera's van de WereldMedia-ploeg zoomen in op haar gezicht.

'Kijk naar de wolken,' zegt haar oma en dan valt ze in slaap.

Met de cameraploeg achter zich aan gaat Lavendel op zoek naar de hoogste toren van de stad. Ze kijkt omhoog en probeert de wolken te volgen. Dat valt niet mee, want de stad is volgebouwd met torenhoge appartementen, zo hoog dat de wolken haast onzichtbaar zijn. Maar na enkele uren zoeken vindt ze een toren die zo hoog is dat hij lijkt te verdwijnen in de wolken.

Misschien is dat wat oma bedoelde, denkt Lavendel.

Voor de toren zit een blinde bedelaar. Zijn ogen zijn spierwit. Lavendel loopt naar hem toe en vraagt: 'Meneer, weet u misschien of dit de hoogste toren van de stad is, waar de Draak van Dag en Nacht woont?'

'Jazeker,' zegt de bedelaar. 'Ik ben er geweest en ik heb de Draak in zijn ogen gekeken. Die waren verblindend en sindsdien zie ik niets meer. Dus wees voorzichtig, meisje!'

Maar Lavendel kent geen angst en ze gaat de toren in, gevolgd door de cameraploeg, die alles filmt.

De lift zoekt omhoog naar de honderdste, de tweehonderdste, de driehonderdste...

Ten slotte stopt hij op de 999e verdieping.

Lavendel stapt uit, ze ziet een deur en daarachter een trap, die naar het dak leidt.

Voorzichtig loopt Lavendel de trap op. Ze is niet bang, maar ook niet

gek. Dus heel langzaam duwt zij de deur open...

De cameraploeg volgt haar bibberend, zodat alle beelden die ze filmen schokkerig zijn.

Lavendel stapt voorzichtig door de opening en daar ziet ze iets ongelooflijks...

Op het dak staat de Draak van Dag en Nacht, groot, goudglanzend en verschrikkelijk. Boven op zijn kop gloeit het grote Gouden Oog van Dag en Nacht.

Juist op dat moment sluit de Draak zijn Oog... en het is nacht.

Dan draait de Draak zich om en brijst: 'Wie ben jij en hoe durf je hier te komen? Weet je wel wie ik ben? Weet je dat ik jou kan verblinden met mijn vurige blik, dat ik jou kan verbranden met mijn vurige adem?'

De mensen van de WereldMedia-ploeg duiken bibberend weg achter hun camera's.

Ze slaan hun handen voor hun ogen en vallen op hun knieën.

Lavendel haalt haar schouders op. 'Ik geloof best dat u dat allemaal kan, meneer Draak. Best knap, hoor! Maar waarom zou u dat doen? Ik kom alleen maar iets vragen!'

'Oh?' zegt de Draak verbluft, want het is nog nooit gebeurd dat iemand hem iets durft te vragen.

'Wat wil jij mij dan vragen?'

'De Hacks heeft mij gestuurd,' zegt Lavendel. 'Zij wil graag uw Gouden Oog hebben en dan krijg ik het kistje met het Laatste Zaadje. En dan kan het Groen terugkeren op aarde.'

De Draak denkt een poos na. Hij kijkt naar Lavendel en knikt langzaam.

‘Oh, is dat zo? Heeft zij dat beloofd? Ik vind het heel belangrijk dat het Groen terugkeert. Draken snakken al honderden jaren naar de wereld van vroeger! Klim maar op mijn rug.’

‘Meent u dat?’ vraagt Lavendel.

De Draak knikt met zijn machtige kop.

‘Ik meen het en het woord van een draak is bindend!’

‘Goed, dan gaan we naar haar toe,’ zegt Lavendel en ze stapt op de geschubde rug van de draak.

Hij slaat zijn machtige vleugels uit en even later vliegen ze over de donkere Stad van Steen en Beton naar de toren van het bedrijf BOS, terwijl boven hun hoofd duizenden sterren flonkeren in de donkere hemel.

Op de grond rent de WereldMedia-ploeg van Grimm mee, hun camera’s gericht op de donkere hemel om niets te missen van wat er gebeurt. Hun drones volgen alles vanuit de lucht.

De Draak landt op de toren van BOS. Binnen branden lichten op elke verdieping, want er wordt dag en nacht gewerkt in het bedrijf. Er is geen tijd voor rust.

De Hacks is hoogst verbaasd als Lavendel haar kantoor binnenstapt en haar vraagt naar het dak te komen, omdat daar de Draak van Dag en Nacht op haar wacht.

‘Houd jij mij voor de gek, kind?’ vraagt de Hacks. ‘Pas op hoor, want dat pik ik niet!’

Lavendel schudt haar hoofd.

‘U vroeg om de Draak van Dag en Nacht, toch?’

Nou, hij wacht op u op het dak!’

‘Beloofd?’ zegt de Hacks.

‘Is de Draak van Dag en Nacht met het Gouden Oog nu echt van mij?’
Lavendel knikt. ‘Zoals afgesproken! De Draak heeft het beloofd en het woord van een draak is bindend.’

De Hacks kan haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en loopt achter Lavendel aan naar het dak van haar torenflat. Het zilveren kistje met het Laatste Zaadje houdt ze in haar handen geklemd.

Als ze daar de Draak ziet staan, snakt ze naar adem. ‘Hij is het echt,’ fluistert zij.

‘Zei ik toch,’ zegt Lavendel.

‘Krijg ik nu het Laatste Zaadje van u?’

De Hacks kijkt Lavendel aan en barst uit in een kakelende lach.

‘Dacht jij nou echt dat ik dat kostbare zaadje zomaar aan zo’n kind als jij zou geven?’

Vergeet het maar!

Ik heb nu het Omni-Oor. Ik krijg de Bol van Al en de Draak van Dag en Nacht is van mij, dat heb jij zojuist gezegd. Ik ben de Baas over de Wereld!

Ik denk dat alle camera’s dit nieuws over de wereld willen uitzenden!’

De Hacks ziet er opeens groot en angstaanjagend uit. De camera’s van Grimm zoomen meteen op haar in.

Ze spreidt haar armen, wijst naar Lavendel en snauwt: ‘Weg jij, of ik laat je van de toren gooien door mijn assistente!’

Lavendel is niet onder de indruk en ze is zeker niet bang.

‘Wat onaardig van u,’ zegt ze. ‘U had beloofd dat ik het Laatste Zaadje zou krijgen. U hebt gelogen! Dat vind ik niet leuk!’

‘Zwijg!’ roept de Hacks. ‘Jij hebt niets meer te vertellen. De Draak is van mij, want het woord van een draak is bindend!’

Dus maak dat je wegkomt, voordat ik...'

Op dat moment waait er een gloeiend hete wind over het dak van de torenflat.

De Draak van Dag en Nacht blaast een vreselijke vlam over het hoofd van de Hacks, zodat haar witte haren in brand vliegen.

'Mijn woord is bindend!' brult hij. 'Maar alleen voor degene aan wie ik het gegeven heb en dat is... Lavendel!'

Zijn volgende vlam verschroeit de Hacks van top tot teen, zodat zij in vuur opgaat en als kleine roetdeeltjes neerdwarrelt. Het zilveren kistje met het Laatste Zaadje smakt neer op de grond.

Lavendel kijkt de Draak aan. Hij staat daar nog na te walmen, rookwolken uit zijn neusgaten, klauwen gespreid op het dak en vuur smeulend in zijn ogen. De cameraploeg van Grimm heeft de camera's laten vallen en is bibberend weggevlucht. Alleen de drones filmen alles nog vanuit de lucht.

'Zo,' zegt Lavendel. 'Dat was een goede vlam, zeg! Dank u wel, Draak. U hebt het kistje met het Laatste Zaadje verdiend, dus dat is nu voor u.'

De Draak schudt zijn grote kop. 'Wij hebben het samen verdiend, Lavendel. En samen zorgen wij voor de terugkeer van het Groen!'

Lavendel knikt en zegt dan: 'Kunt u misschien even wachten, want ik denk dat mijn oma hier bij moet zijn.'

'Natuurlijk,' zegt de Draak en hij knipoogt naar Lavendel. 'Ik heb alle tijd van de wereld!'

Lavendel knipoogt terug en haast zich naar beneden, het gebouw uit, naar het Vergeethuis.

‘Wie ben jij ook alweer?’ zegt haar oma, als Lavendel haar vraagt om mee te gaan.

‘Dat merkt u straks wel, als het Groen weer terugkomt,’ zegt Lavendel. Samen met het robotje brengt zij oma in haar rolstoel naar het dak van de flat van BOS. Ook de cameraploeg keert aarzelend terug en volgt Lavendel en oma.

Lavendels oma kijkt naar de Draak en glimlacht. ‘Ik wist wel dat die echt bestonden! Ik heb er vroeger zo vaak over gelezen.’

‘Kijk, oma,’ zegt Lavendel en ze pakt het zilveren doosje op, dat nog steeds op de grond lag, tussen de roetresten van de Hacks.

‘Hierin zit het Laatste Zaadje. Zullen wij het samen openmaken?’

Alle camera’s en drones komen dichterbij.

Oma knikt en Lavendel opent voorzichtig het zilveren deksel. In het kistje ligt een minuscuul groen zaadje, opgerold als een baby, op de bodem, alsof het daar ligt te wachten tot het bevrijd wordt van de vloek van de Hacks.

‘En nu?’ fluistert Lavendel. ‘Hoe keert het Groen terug in de wereld?’

‘Wacht maar,’ zegt de Draak. ‘Een zaadje heeft licht nodig!’

Hij opent zijn oog en het wordt dag en de stralen van de zon schijnen in het kistje en maken het zaadje wakker. In het gouden zonlicht stijgen langzaam groene stofdeeltjes op uit het zaadje. Het worden er steeds meer. Ze vermengen zich met de zonnestrallen en de lucht en worden zo over de wereld verspreid. De camera’s sturen de beelden de aarde rond en overal huilen de mensen van vreugde en ontroering. Vanaf dat moment groeit er weer Groen in de wereld, komen er weer dieren op aarde en vliegen er weer draken door de lucht.

Dat alles dankzij Lavendel, die nergens bang voor is en alleen maar gelooft in het goede.

De Draak van Dag en Nacht wordt haar beste vriend en ze leven daarna nog heel lang en gelukkig. Haar oma sterft met een glimlach op haar gezicht, de zoete geur van lavendel om zich heen en de naam van Lavendel op haar lippen – pas vele, vele jaren later op haar 290e verjaardag.

